

Frankfurtská deklarace křesťanských a občanských svobod

Křesťané proti zneužívání moci

V průběhu lidských dějin je někdy nutné, aby lidé dobré vůle vystoupili proti zneužívání moci. Mělo by se tak dít pouze po zralé úvaze a po modlitbách, a i tehdy v postoji pokory a s úctou k autoritám, které byly Bohem ustanoveny. Takový protest by měl být vyjadřován v naději, že občanské autority, u nichž se zjistilo, že omezují práva a svobody, snad přece jen dostojí své odpovědnosti jako jejich právoplatní strážci.

Několik znepokojených pastorů z různých kontinentů, kterých se dotkla nastupující totalita státu nad všemi sférami společnosti, zejména církve, a nerespektování Bohem daných a ústavou zaručených práv během covidové krize, se spojilo ve společném úsilí, aby vytvořili slavnostní prohlášení, které se snaží odpovědět na tyto hrozby nadčasovými pravdami Božího slova. Následující prohlášení a odmítnutí, odvozená z biblických principů, předkládáme ke zvážení všem křesťanům a příslušným autoritám v naději, že tento dokument bude zdrojem světla a síly pro věrné svědectví o Ježíši Kristu v dnešní době.

2S 12,1–14; Sk 4,24–29; Ř 13,1–7; 1Pt 2,13–14

1. Bůh Stvořitel jako svrchovaný zákonodárce a soudce

Prohlašujeme, že Trojjediný Bůh – Otec, Syn a Duch svatý – je jediným Stvořitelem všech viditelných i neviditelných věcí, je pozeňnaným a jediným svrchovaným vládcem a konečným zákonodárcem pro veškeré lidské počínání. *Věříme*, že ve svatých Písmech a ve svědomí lidí zjevil neměnnou morálku, která má kořeny v jeho vlastním charakteru a která určuje povahu dobrého a zlého jednání pro všechny lidi v každé době. Bůh jako

názoru, že děti jsou majetkem státu, a tudíž subjekty, které mají být indoktrinovány, a rovněž se stavíme proti jakémukoli navádění dětí k lékařským zákrokům bez souhlasu rodičů a proti manipulaci s nimi.

Dt 6,6–7; Mt 22,20–21; 28,18–19; J 17,14; Ř 12,1–2; 13,1–7; Ef 5,21–6,4; Fp 2,14–16; Ko 3,18–20; 1Tm 2,1–2; Žd 13,17; 1Pt 2,13–14; 4,15; Zj 13,7–8

5. Kristus jako hlava církve

Prohlašujeme, že církev patří Pánu Ježíši Kristu, protože za ni zaplatil svou smrtí, a že se ve všech věcech víry a života zodpovídá pouze jemu. *Věříme*, že Kristův příkaz odevzdat císaři (tj. civilní moci), co patří císaři, a Bohu, co patří Bohu, ustanovuje funkční nezávislost církve na státu. *Věříme*, že Kristus, který je Pánem nade všemi, vyzývá všechny bez jakéhokoli rozdílu, aby se v jeho jménu svobodně a pravidelně shromažďovali v místních shromážděních, aby ho hledali a sloužili mu v pravdě a v lásce. Dále *prohlašujeme*, že činnost místní církve, pokud se jedná o hlavní projevy uctívání, má být řízena pouze Kristem.

Odmítáme proto, že by jakákoli jiná autorita měla nad církví pravomoc upravovat jakékoli její záležitosti ve věcech víry a praxe nebo její činnost odsouvat do postavení, které není podstatné. *Odmítáme* tedy veškeré kroky státu, které nad církví uplatňují donucovací opatření a kriminalizují, omezují nebo regulují jakoukoli její činnost, která je vykonávána jako služba jejímu Pánu. A konečně *se bráníme* trendu, kdy se digitální platformy v křesťanské bohoslužbě a službě stávají náhradou za shromáždění a osobní službu, které jsou pro naši víru zásadní.

Mt 18,20; 22,21; Sk 5,28–29; 10,36; 20,28; Ř 13,6–7; 1K 12,12–13; 2K 4,5; 5,10; Ef 1,20b–23; 3,20; 4,15–16; Ko 1,27; 1Tm 6,3–5; Žd 10,24–25; Zj 5,9

Výzva k úctě, pokání a odporu

Vyjadřujeme vděčnost těm občanským autoritám, které respektují základní povahu těchto křesťanských přesvědčení a praktik a které chovají velkou úctu k individuálním a náboženským svobodám. Ty občanské autority,

kteřé tyto svobody nerespektují, *vyzýváme*, aby činily pokání a znovu se staly ochránci svobody a práv, která Bůh dal všem lidem, aby se kvůli zneužívání své Bohem dané autority nestaly předmětem Božího hněvu. Tomu, kdo nás chce přinutit, abychom poslouchali sekulární stát namísto Boha, uctivě, ale *rozhodně říkáme* (podobně jako tři židovští mládenci, kteří se odmítli klanět Nebúkadnesarově zlaté soše): „Nám není třeba dávat ti odpověď. Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme“ (Da 3,16–18).

Naším bratrům a sestrám v Kristu po celém světě *vzkazujeme*: „Budte rozhodní a udatní, nemějte strach a neděste se, neboť Hospodin, váš Bůh, bude s vámi všude, kam půjdete“ (Joz 1,9). Zdá se, že svět vstupuje do období zkoušek, které se týkají nejen církve, ale každého, kdo věří ve svobodu a staví se proti tyranii. Postavme se na stranu těch, kteří jsou tvrdě stíháni, zatýkáni nebo násilně izolováni, protože se rozhodli dělat to, co je správné. Budme solidární s těmi, jejichž církve jsou násilně zavírané nebo kteří jsou vyháněni ze svých sborů. Pomáhejme těm, kdo jsou pokutováni nebo přišli o zaměstnání kvůli Kristu a podporujme je praktickým způsobem. A prosíme naše bratry a sestry, kteří celý život žijí pod pronásledováním, aby se za nás modlili, aby nám Bůh dal milost žehnat těm, kdo nás pronásledují, a modlit se za ně, aby nám dal odvahu stát pevně ve víře jako jeho svědkové a aby nám ten, který je Pánem nade vším, dal sílu zůstat věrnými a vytrvat až do konce. Amen.

2S 12,1–14; Da 5,22–23; Mt 24,12–13; 1K 16,13–14; Ef 5,10–13

zákonodárce určil den, kdy bude svět spravedlivě soudit skrze jednoho muže, vzkříšeného Pána Ježíše Krista. Jemu náleží čest a věčná vláda. Amen.

Odmítáme tedy, že neosobní hmota je konečnou skutečností, která stojí za všemi věcmi, a odmítáme také přesvědčení, že lidské jednání je pouze biologickým nebo sociologickým jevem. Protože Bůh je konečným zákonodárcem a soudcem, *odmítáme* právo jakékoli pozemské autority určovat morálku a vyžadovat od svých občanů bezpodmínečnou poslušnost, jestliže je v rozporu s Božím zákonem. Máme také dobré důvody *zpochybňovat* etické výroky a morální vizi moderního státu, protože jejich sekulární humanismus a relativistická etika nemají žádný transcendentní základ pro lidské chování nebo morálku.

Gn 1,1; 2,15–17; Ex 1,17; 20,1–17; Joz 2,3–6; Ž 9,7–8; Da 6,11; Mi 6,8; Mt 28,19; Sk 4,19; 5,29; 9,25; 12,17; 17,31; Ř 1,32; 2,14–16; 11,36; Ko 1,16; 1Tm 1,17; 6,15–16; 2Tm 3,16–17; Žd 11,3; Jk 4,12; Zj 4,11

2. Bůh jako zdroj pravdy a úloha vědy

Prohlašujeme, že Bůh, Stvořitel, je Pravda, a proto existuje objektivní pravda, kterou lze odvodit z jeho zjevení v Písmu a přírodě a z všech skutečností, které lze věrohodně ověřit. Podporujeme vědu, která se snaží pomocí vědeckých metod a diskuse objevovat pravdy, které Bůh vložil do přirozeného světa. Rovněž *prohlašujeme*, že věda má svá omezení, včetně neschopnosti autoritativně se vyjadřovat k oblastem, které nejsou v její kompetenci, a že má sklony k tomu mýlit se, když má nedostatek údajů. Jelikož člověk upadl do hříchu, *prohlašujeme* dále, že všechny jeho myšlenky, dedukce i lidské instituce obsahují jistý stupeň zkaženosti, což vede k manipulaci s pravdou, k jejímu zkreslování nebo potlačování.

Proto *odmítáme*, že by lidské vlády byly morálně a ideologicky neutrální a vždy věděly nebo hledaly to, co je dobré pro občany, a že by se jejich prohlášením mělo bezvýhradně důvěřovat. Odmítáme jakékoli klamání, vyvolávání strachu, propagandu a indoktrinaci ze strany státu a masmédií, *odmítáme* takové zpravodajství o důležitých světových tématech, které je předčasné, selektivní nebo ideologicky manipulativní. Dále *odmítáme* tvrzení ohledně takzvaného „vědeckého konsensu“, který

opouští vědeckou metodu a ignoruje nebo potlačuje obavy disidentských hlasů. Stejně tak *odmítáme* vedoucí roli vědy, protože i když vědecké poznatky správně popisují určitý jev, nemohou adekvátně a normativně řešit spletnost společenské reality ani předepisovat opatření, která mají etické důsledky.

Gn 6,5; Ž 19,1–8; 31,6; 119,160; Kaz 7,29; J 3,33; 14,6; 16,13; 17,17; Ř 1,18–20; 2K 4,2; Ef 2,3; 1Tm 3,15; 2Tm 3,16–17; Jk 2,9; Zj 13,11–15

3. Lidstvo jako obraz Boží

Prohlašujeme, že každá lidská bytost je stvořena k Božímu obrazu a podle jeho podoby (imago Dei), a proto má přirozenou důstojnost a hodnotu spolu s určitými nezczitelnými právy a svobodami nezbytnými pro řádný lidský život. Tato práva a svobody zahrnují právo na společnou bohoslužbu, právo na osobní a mezilidské vztahy, právo žít se vlastní prací, právo podílet se na důležitých událostech lidského života, jako je možnost utěšovat nemocné a umírající (zejména z vlastní rodiny), účastnit se pohřbů, být svědkem narození vlastního dítěte, uzavírat manželství při veřejném shromáždění, mít společenství a jít společně s ostatními a být zapojen do společensky prospěšné činnosti. Rovněž *prohlašujeme*, že vlády by měly uznat, že každý člověk je zodpovědný za své vlastní tělesné blaho, a měly by chránit právo na osobní lékařské sebeurčení.

Odmítáme proto nelidské jednání státních orgánů nebo jakýchkoli jiných institucí, které by jakoukoli osobu podrobovaly psychologické manipulaci a zastrasování. To zahrnuje i posilování podezřívavosti vůči ostatním tím, že jsou vykreslováni jako potenciální hrozba pro společné i individuální blaho. Stejně tak se *stavíme proti* tomu, aby stát svým občanům nařizoval lékařská opatření, a proti kriminalizaci, nucené segregaci, zbabování profesních práv a jakémukoli jinému zbabování práv osob, které se rozhodnou nepodřít se státní zdravotní politice. *Odmítáme* proto všechny formy lékařského nátlaku a jakéhokoli omezování osobních svobod osob, které nejsou nakaženy žádnou nakažlivou a život ohrožující nemocí; to zahrnuje i zavádění očkovacích průkazů, dodržování sociálních rozestupů nebo nošení

roušek jako všeobecné podmínky pro vstup na veřejná místa nebo pro účast na pracovním či společenském životě. Rovněž *odmítáme* globální trendy směřující k transhumanismu a technologickému dohledu a kontrole nad lidskými bytostmi, protože podkopávají rozhodování člověka, které je naprosto zásadní pro naše Bohem dané poslání žít jako nositelé jeho obrazu.

Gn 1,26–28; 2,24; 9,6; Ex 20,9; Da 3,1–30; Mt 25,31–40; 1K 6,12–20; 1Te 4,11–12; Jk 3,9; 5,14–15; Zj 13,16–17

4. Pravomoci dané Bohem a meze autority

Prohlašujeme, že všechny pozemské autority odvozují svou autoritu (tj. „právo být poslouchán“) od Boha, který je nade všemi a jemuž všichni budou skládat účty. *Věříme*, že Bůh stanovil různé oblasti jejich odpovědnosti (tj. pravomoci), a tím určil hranice jejich autority. Bůh svěřil občanským vládám pravomoc odměňovat dobro a trestat zlo a chránit Bohem daná práva a svobody udělené všem lidem. Pravomoc svěřil také církvi v jejích různých vyjádřeních zejména k tomu, aby kázáním Božího slova získávala učedníky ze všech národů a aby zakládala a spravovala společenství vykoupených věřících žijících pod Kristovou vládou. Kromě toho svěřil pravomoci rodině jako základní jednotce společnosti, aby upevňovala společenskou soudržnost a zachovávala sexuální věrnost a aby chránila, zaopatřovala, vychovávala a vzdělávala děti na cestě ke Kristu. *Prohlašujeme*, že jako občané, rodiče a křesťané máme na základě těchto pravd právo svobodně se rozhodovat o svém přesvědčení a chování.

Odmítáme proto totalitní ideologie vlád, které neuznávají hranice své autority a uzurpují si pravomoc, kterou Bůh svěřil církvi nebo rodině. Zejména *odmítáme* snahu vlád určovat víru a chování svých občanů vytvářením autoritářské společnosti, v níž má stát absolutní moc. Takový totalitarismus a etatismus je postaven na přesvědčeních, která od základu nově definovala dobro a zlo a přirozenost člověka a jsou v rozporu s Božím uspořádáním světa. Důsledkem takových přesvědčení je okleštění osobní a náboženské svobody a vyvolávání ideologické nesnášenlivosti, která se snaží umlčet, zrušit a převychovat ty, kdo s ní nesouhlasí. *Jsmé* také *proti*